

rationelle og effektive former for forbindelser mellem medlemsstaterne gennemføres gradvis på grundlag af det, som er opnået inden for Fællesskabet, ved opbygning af en enkelt organisation, der kan varetage de opgaver, som medlemsstaterne ikke mere kan bestride effektivt alene, idet man således undgår, at kræfterne spredes, eller at der iværksættes foranstaltninger, der kan skade unionens sammenhold.

3. Unionen skal være baseret på en institutionel struktur, der sikrer dens sammenhold: — På en institution, der sikrer medlemsstaternes deltagelse i unionens beslutningsproces,

— På et parlament, som har fået tillagt budget- og kontrolbeføjelser, og som i det mindste på et paritetisk grundlag deltager i udøvelsen af lovgivningsmagten, sådan som det tilkommer det i dets egenskab af repræsentant for unionens folk,

— På et enkelt beslutningscenter, som skal have karakter af en egentlig europæisk regering, der er uafhængig af de nationale regeringer og ansvarlig over for unionens parlament,

— På Fællesskabernes domstol,

— På et økonomisk og socialt råd med rådgivende beføjelser,

— På en europæisk revisionsret.

4. Det nuværende Fællesskabs dynamiske karakter skal bevares fuldt ud. Unionens beføjelser skal gradvis og under hensyntagen til medlemsstaternes vitale interesser udvides, navnlig hvad angår,

a) Udenrigspolitikken, hvor den eksisterende samarbejdsordning bør udvides og styrkes, og nye fremgangsmåder bør udarbejdes, således at Fællesskabet i international sammenhæng kan tale med én stemme,

b) Sikkerhedspolitikken,

c) Social- og regionalpolitikken,

d) Uddannelsespolitikken,

e) Den økonomiske og monetære politik,

f) En budgetpolitik på fællesskabsniveau,

g) Politikken vedrørende energi og forsyning med råstoffer.

h) en politik for videnskabelig og teknologisk forskning.

Unionen skal på grundlag af en kollektiv udøvelse af de fælles beføjelser være i stand til at overtage ansvaret for nye sagsområder.

5. Unionen kan kun blive til virkelighed gennem en fortsat politisk udviklingsproces, hvorunder man i størst muligt omfang må gøre brug af alle de nuværende traktaters bestemmelser og latente muligheder samt af de øvrige procedurer, som binder medlemsstaterne, således at man konkret og hurtigt kan nå frem til det fornødne mål af solidaritet for at kunne omdanne det nuværende Fællesskab til en organisation, hvis beslutninger er forpligtende for alle.

6. Unionens gennemførelse kræver derfor, at der øjeblikkeligt sættes aktioner i gang for at sikre de nødvendige samtidige reelle fremskridt inden for Fællesskabets forskellige former for politik og inden for den institutionelle struktur.

Europa-Parlamentet kræver derfor,

7. At de nødvendige procedurer for senest fra 1978 — et tidspunkt, som medlemsstaternes regeringschefer har fastsat — at muliggøre valg af Parlamentets medlemmer ved almindelige og direkte valg påbegyndes ufortøvet for på denne måde at vise politisk vilje til at arbejde for den europæiske opbygning med folkenes aktive deltagelse.

8. At Kommissionen i løbet af 1976 forelægger et samlet program for de mest påkrævede aktioner for at gøre det muligt inden udløbet af dette årti at nå de vigtigste mål for Fællesskabets politik, der er grundlaget for den kommende europæiske union;

9. At dette program så hurtigt som muligt forelægges Parlamentet og Rådet for at blive underkastet de ændringer, som måtte aftales mellem Rådet og Parlamentet og, under forbehold heraf, for at blive godkendt og gennemført af Rådet;

10. At man erkender forbindelsen mellem den økonomiske og monetære union på den ene side og den europæiske union på den anden, der gør en parallel udvikling på de to områder ønskelig, uden at man af den grund under påskud af, at der er sket utilstrækkelige fremskridt på det ene område, fritages for enhver indsats på det andet;

11. At der omgående sker den absolut nødvendige tilpasning af den institutionelle struktur til de opgaver, der vil blive tildelt den europæiske union, og navnlig:

a) At Rådet giver afkald på princippet om enstemmighed, sådan som traktaterne også